

[Søren Andersen.]

det vel været mere rimeligt, om man havde ventet med at drøfte en generel forhøjelse til den tid.

Denne særlige ydelse foreslås fastsat til 150 kr. for ægtepar og 100 kr. for enlige, og som det plejer at være, følger visse andre grupper med, kronisk syge og visse kategorier af enligstillede kvinder. Alt i alt vil lovforslagets gennemførelse betyde en udgift på 34 mill. kr. Det er imidlertid kun en brøkdel af den merudgift, som det kommunistiske forslag vil medføre. Man kan ikke i det kommunistiske forslag se noget om, hvor meget dets gennemførelse vil koste, men det er sikkert ikke meget forkert at sætte det til et par hundrede millioner kroner.

Regeringen mener altså, at det under hensyn til vort lands økonomi, som den jo har ansvaret for, er passende at yde de gamle et beløb på ialt 34 mill. kr. Mit parti mener, som vi tidligere har sagt, at dette beløb bør bruges til udligning, sådan at vi får satserne i kommunegrupperne II og III ført nærmere op imod de satser, der udbetales i kommunegruppe I, Storkøbenhavn. Der er for megen forskel — jeg holder mig til tallene for ægtepar, tallene for enlige svarer jo hertil — når grundbeløbet er 3 060 kr. i København, 2 688 i købstæderne og dermed sammenlignelige kommuner og 2 280 i landkommunerne. Vi har flere gange efterlyst en statistisk opgørelse af leveomkostningerne i de forskellige kommunegrupper, så vi får den egentlige forskel frem. Det er ikke lykkedes endnu, men en sådan opgørelse er dog undervejs. Jeg er imidlertid overbevist om, at der ikke er nær så stor forskel, som man får indtryk af ved at se på de grundbeløb, der udbetales i øjeblikket, og når det ligger sådan, hvad man må formode, er det sikkert ikke forkert at bruge det beløb, der her foreslås, netop til en sådan udligning.

Når det drejer sig om at føre virkelig principielle og betydelige ændringer frem til hjælp for rentenyderne, har vi altid været at få i tale. Jeg behøver ikke at fordybe mig i historien, men kan henvise til de seneste år, hvor vi sammen med det konservative folkeparti har gennemført betydelige ændringer. Lad mig her nævne rentens pris-

talsberegning, hvis gennemførelse for mig at se var en udpræget retfærdighedshandling, og lad mig pege på, at der, sidste gang vi så på rentelovene, skabtes mulighed for, at de ældre kan tjene noget mere, uden at der sker fradrag i renten. Vi vil gerne fortsætte ad denne vej. Vi peger på værdien af, at der på samme måde gives de gamle mulighed for at have renteindtægter og forsikringsindtægter, uden at der sker fradrag i renten. Man vil hermed bidrage til at fremme opsparingen, og det har vi i høj grad brug for; det får vort samfund i højere grad end nogensinde brug for i de kommende år, hvor der bliver behov for ualmindelig store investeringer for at skaffe lærepladser og virksomheder til de store årgange af unge, der vokser til. Derfor må man se at komme bort fra regler og forhold, der straffer flid og sparsommelighed, for det kan jo i nogen måde påstås — og påstås med rette — at der er ting og forhold i de nuværende regler for alders- og invaliderentemodtagere, der gør det.

Jeg skal da på mit partis vegne tilsige et sagligt arbejde i det udvalg, som vi sikkert får, sådan som det også er nævnt af det ærede medlem hr. Kaj Andresen, så at vi indenfor en ikke altfor fjern fremtid kan nå til et resultat.

Poul Sørensen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Gertie Wandel, er forhindret i at være tilstede, skal jeg gøre nogle bemærkninger om de to foreliggende lovforslag.

Vi har jo tidligere og ikke mindst i valgkampen, vi har bag os, drøftet det store, afgørende spørgsmål om folkepensionering. Jeg lyttede med interesse til de bemærkninger, som den ærede socialdemokratiske ordfører gjorde herom, og jeg kan blot ved denne lejlighed understrege, at mit parti, som det ofte har været sagt, er en villig medarbejder og er stærkt interesseret i hurtigst muligt at få dette spørgsmål bragt til afslutning i kommissionen, således at folketallet på baggrund af et forslag kan få spørgsmålet behandlet og forhåbentlig også — det synspunkt deler jeg — i så stor enighed som vel muligt få skabt det grundlag, som i fremtiden hele vor aldersforsorg skal hvile på. Vor medvirken skal ikke mangle i denne sag.